Tef
MURATARAL
– Hırsız bey... Acaba birşey
unutmadınız mı?.

## DEVREN SATILIK HANE

87.896 nın yüzler hanesi satılıktır.
Taliplerin Küçük Pazarda Bakkal Fahriden anahtarı alıp bana getirmeleri insaniyet namına rica olunur.

Evkaftan emekli
HURİYE CIZIR

# HASKÖY FIRINI

*Nefis, Çörekler, Halkalar, Açmalar, Simitler.*
*Bilhassa Hasköy cankurtaran simidi deniz vak'alarında başarı ile kullanılır.*

# Artık çorabım kaçmıyor

KAÇAR

Çünkü
Yakalıyorum..

*Kaçar çorapları kaçmıyan yegâne çoraptır.*

## ATLETİZM FEDERASYONUNDAN:

*İki adet Atlet fanilası satılıktır.*
*Atletlerin işportacı Zekiye müracaatları.*

# Memurlara Müjde:

**AYBAŞINA 26 GÜN KALDI**

# Marmarada Ayazlamak İçin Fırsat

Ayakkabısı Vuranlar Cemiyetinin İdare Ettiği

## BÜYÜK VAPUR SEYRİ

SABAHA KADAR İSKELE İSKELE SÜRÜNMEK ÜZERE GELİNİZ.

*Çay, Kahve, Gazoz, Caz, Saz, 60 kişilik eyer takımı.*
*Caz yıldızı: Aysel. Akerdeon solo.*
*Taklit kralı: Cemal Ürkmez.*
*Meşhur ses yıldızı: Ayla Firkete.*

VAPURUN UĞRAYACAĞI İSKELELER:

Cibali, Nevşehir, Kap, Şemdinli, Musul, Kadıköy, Woswagen, Hindenburg, Hasköy, Boston, Cadde Bostan

(Not) sabaha kadar dayananlara Emirgânda bir döşeli ev verilir.

## Bilemedikleriniz!

Bilemedikleriniz arasında ne kadar makas, bıçak, emsali kesici âlet varsa bana verin ben bilerim.

## MES'UT Olabilirsiniz!

Mes'ut olmak için mahkeme kararı ile isminizi değiştirip Mes'ut adını alın. Bu suretle mes'ut olabilirsiniz.

# duydunuz mu?

galiba bir gürültü oldu..


# Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ

Kapak
ALTAN ERBULAK

KLİŞELER:
KENAN KLİŞE FABRİKASI

MUHARRİRLER :

| | |
|---|---|
| Çetin Altan | Zahir Güvemli |
| M. C. Anday | R. H. Karay |
| Server Bedi | Orhan Kemal |
| Adalet Cimcoz | Yaşar Kemal |
| Müfit Duru | R. E. Koçu |
| N. R. Efe | Doğan Nadi |
| İlhan Engin | Bülent Oran |
| Refik Erduran | Cemal Refik |
| Bedii Faik | S. İ. Sedes |
| Burhan Felek | Suavi Süalp |
| R. N. Güntekin | |

KARİKATÜRİSTLER :

| | |
|---|---|
| Ali Ulvi | Orhan Enez |
| Altan | Ooorhaaan |
| Attilâ | Ratip Tahir |
| Bayram Küçük | Semih Balcıoğlu |
| Bedri | Sinan Bıçakçıoğlu |
| Eeytullah | Selma Emiroğlu |
| Eflâtun Nuri | Suat Yalaz |
| Ferruh Doğan | Şadi Dinççağ |
| Fikret Özelçi | Tonguç |
| Filiz | Turhan Selçuk |
| Mıstık | Yalçın |
| Nehar | Yalçın çetin |
| Oğuz | Ziya Zerlu |

Abone şartları :
Seneliği : 24 Lira
Altı Aylığı : 12 Liradır.

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ
Ankara Caddesi 48
İSTANBUL
FİYATI : 50 KURUŞ

Tef
HAFTALIK SİYASÎ MİZAH GAZETESİ
Sahibi: ÇAĞLAYAN YAYINEVİ adına : Ertem Eğilmez
Yazı işlerini fiilen idare eden: .............. MÜFİT DURU
Teknik Sekreter: ................................ FİRUZ AŞKIN
Karikatür Sekreteri: ........................ ALTAN ERBULAK
Basıldığı yer: ................................ ŞEHİR MATBAASI
CİLT : 1 ☆ 4 EYLÜL 1954 CUMARTESİ ☆ SAYI : 5

**KURUNTULAR:**

# *Hayvanlar ve İnsanlar*

Atalarımız da insanları nekadar iyi tanıyormuş..

Bir Amerikan mecmuasında gördüm. Her insanda dört hayvan varmış: bülbül, kaplan, domuz ve eşek...

Bu hayvanların üçü uyur, biri uyanık durur, nöbet tutarmış.

İnsan karakterlerinin değişik olmasına sebep buymuş. Bu bilgiye rağmen insanda uyuyan bu dört hayvandan ne zaman domuzun, ne zaman kaplanın, ne zaman eşek ve ne zaman bülbülün uyanacağı bilinmediğinden karşısındakiler şaşırıyorlarmış.

Amerikan mecmuasının bu iddiasının ne gibi tecrübelere dayandığını bilmiyorum; ama ara sıra hepimizin kâh bülbül kesilip şakladığımızı, kâh domuzluğumuz tutup inatlaştığımızı, kâh kaplan gibi yırtıcı, kâh eşek gibi halîm olduğumuzu gördükçe bu ilmî iddiayı haklı bulmaya yatıyorum.

Yalnız bir nokta var; Amerikalılarda dört hayvan varmış: bizim taraflarda bunların sayısı biraz daha fazladır. Ayı, tilki, kurt, hindi ve yılanı da bunlara ilâve etmek lâzım.

★

Dedelerimiz, insanlardaki bu küçük hayvanat bahçesini çok evvelden keşfetmiş olacaklar ki, insanlara ait ata sözlerinde hayvanlardan nümune vermişler: Misâl mi istersiniz?

— Aç ayı oynamaz.

— Tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkânıdır.

— Yürük at yemini arttırır.

— Devede kulak.

— Kurt dumanlı havayı sever.

— Besle kargayı oysun gözünü.

— Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.

— Karınca kararınca.

— İt dişi domuz derisi.

— Eşek sudan gelinceye kadar.

— Horoz öttü dâva bitti.

— Her horoz kendi çöplüğünde öter.

— Bülbülün çektiği dili belâsıdır.. gibilerden.

**Burhan FELEK**

# FARECİK

Bülent ORAN

Cesurumdur. Şimdi tavanarasına atılan o pos bıyıklı aile büyüklerimizin yüzünü ağartacak kadar cesur... Askerî atışlarda gözümü bile kırpmadan karavana rekoru kırmış, Yedek Subayda kahramanlıklar gösterip o zaptedile zaptedile bitmeyen Balgatta meydan muharebesi yapmışımdır. Okuldan kaçmış, sevgili babacığımın mahallece meşhur kırbacından bile yılmadan karnemdeki notları yükseltmiş, her nevi kovulma tehlikesini hiçe sayarak eve gelen bütün hizmetçilerin uykularını tetkik için geceleri odalarına girmiş, imtihanlarda kopyalar yapmışımdır.

Yani hiç te korkak değilimdir.

Fakat her güzelin bir kusuru kabilinden çok çekindiğim birşey vardır. Fare... Şu bizim bildiğimiz fareler... Sakın bu satırları karalayanın kadın olmasından şüphelenmeyin. Hayır, erkeğim... Sakalı, bıyığı, pantalonu mantalonu olan, küfür eden bayağı bir erkek... Ama nedendir bilinmez, kadınlığın alâmeti farikası olan iki halden de kendimi kurtaramamışımdır. Biri budalalık, öteki farelerden korkmak.

Dün gece de o tıkırtı başladığı zaman havanın bütün sıcaklı-

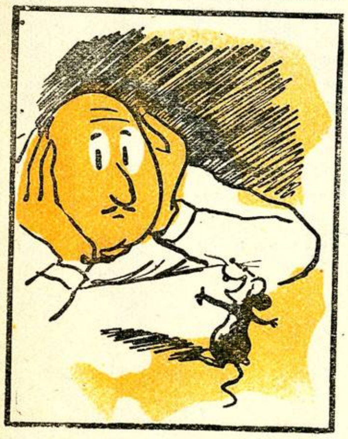

ğına rağmen yorganı başıma çekip bekledim. Hazretler herhalde yeni aldığım kitapları kemirmeğe gelmişlerdi. Bir yandan ter dökerken «Allah vere de mecmuaları tetkike kalkmasalar» diye dua ediyordum. Zira bir hafta kadar önce meşhur bir dansözümüzün en kıymetli taraflarını dişlemek terbiyesizliğinde bulunmuşlardı.

Kilo kaybedecek kadar terlememe rağmen tıkırtı kesilmemişti. Herhalde fazla acıkmış olacaklardı. Zaten oldukça da zayıftılar. Çünkü bizim evde kitap, mecmua ve kuru ekmekten başka yiyecek bulamıyorlardı. Kültürlüydüler ama vitaminsizlik çekiyorlardı. Ne yalan söyliyeyim bütçem onları değil, kendimi bile beslemeğe yetmiyordu.

Faaliyet uzadıkça misafirlerin ciddî eserleri bırakıp Amerikan çıplaklarına daldıklarını anladım.

Marilyn Monroe'ya el atabilirlerdi ama o siyah çoraplı Japon dilberine dokunmalarına gönlüm razı olamazdı. Birşeyler yapmak lâzımdı.

— Cesaret, diye mırıldandım kendi kendime, hiçbirşey korkmağa değmez... Fareler dahi...

Telkinle içimdeki korkuyu atmağa çalışıyordum. Meşhur hayvanat âlimi Eliot'u düşündüm. Timsahların hayatını yazmak için onların arasında yaşarken kazara obur bir timsahın midesine yollanan âlimi... Pos bıyıklı, madalyalı kahramanların torunu olan ben onun kadar mı olamıyacaktım.

Bu düşünceyle yataktan kalktım.

— Erkeksin be, dedim, fareden de korkulur mu?

Korkulmamasına rağmen çekmeceden silâhımı aldım. Bu, büyük cedlerimden Barbaros Hayrettin Paşaya padişah tarafından hediye edilmiş gayet kullanışlı bir palaydı. Onunla kurban bayramında gelen etleri parçalardık. Bir de hayatına fazla önem vermesine rağmen not hususunda biraz hasis olan riyaziyecinin dersinde kalem yontar, böylelikle paçamı sıfır almaktan korurdum. Bu palayı Barbaros'un ne şekilde kullandığını bilmiyordum. Anlatıldığına göre binlerce kelle uçurmuştur. Ama ondan da pek emin değilim. Fakat mazisi ne olursa olsun, bir farenin hakkından gelebilirdi.

Bukadar düşünceden sonra büsbütün cesaretlenerek birden lâmbayı yaktım. Minnacık bir farecik masanın üzerinde şaşırıp kalıverdi.

Fırsat bu fırsat, hazır yaklaş-

mışken bir röportaj yapayım, dedim.

— Sayın Miki, diye lâfa başlayınca sert bir şekilde sözümü kesti:

— Rica ederim, beni öyle sinema bozuntusu hokkabazların isimleriyle çağırmayın!

— Affedersiniz. Galiba sinemadan hoşlanmıyorsunuz?

— Yerli filmleri seyrettikten sonra hoşlanabilmeme imkân var mı?

— Peki, neden hazzedersiniz?

— Kaşar peynirinden.

— Eğlence olarak neden hazzettiğinizi soruyorum.

— Kurulan kapanları çözmekten.

— Demek tehlikeyi seviyorsunuz?

— Kapan, açıkgöz insanların para kazanmak için budalalara yutturdukları işe yaramaz bir oyuncaktır. Ona ancak neslimizin sersem çocuklarıyla bunamış olanları yakalanırlar.

— Peki, zehir?

— O faydalıdır biraz. Bilhassa yerli zehirler müshil ilâcı olarak çok işimize yarıyor.

— Ya kediler?

— Sıhhatli bir fare için sadece bir eğlencedir. Onlara verilen yemekleri yemek avantajı vardır.

— Peki kitapları ne gibi bir esasa dayanarak kemirirsiniz?

— Seksüel esaslara.

— Demek kadınlara zaafınız var?

— Birden önlerine çıkıp eteklerini yukarıya kaldırtırım ama zaafım yoktur.

— Öyleyse neden seksüel?

— Çünkü öyle kitaplar daha iyi kâğıtlara basılıyor. Demin tarihî bir eser denemeğe kalktım, midem bulandı. O derece berbat.

— Siyasî fikirleriniz?

Burada kuyruğunu salladı. Mutfağımın tamtakır olmasına rağmen, kapan, zehir, kedi medi gibi yollara sapmadığım için bana sempatisi olduğunu, bu sebeple siyasî kanaatlerini kaleme aldırıp başımı belâya sokmak istemediğini söyledi.

— Ziyanı yok, deyince:

— Etliye sütlüye karışma be birader. Siyaset gelene ağam, gidene paşam demektir, dedi.

Ve hangi partiyi tuttuğunu öğrenemeden delikten sıvışıverdi.

## ASRİLEŞEN KÖY

DÜDÜKLÜ (Ferruh Doğan)

# Izdırabın Gölgesinde

Yazan ve Çizen: ALTAN

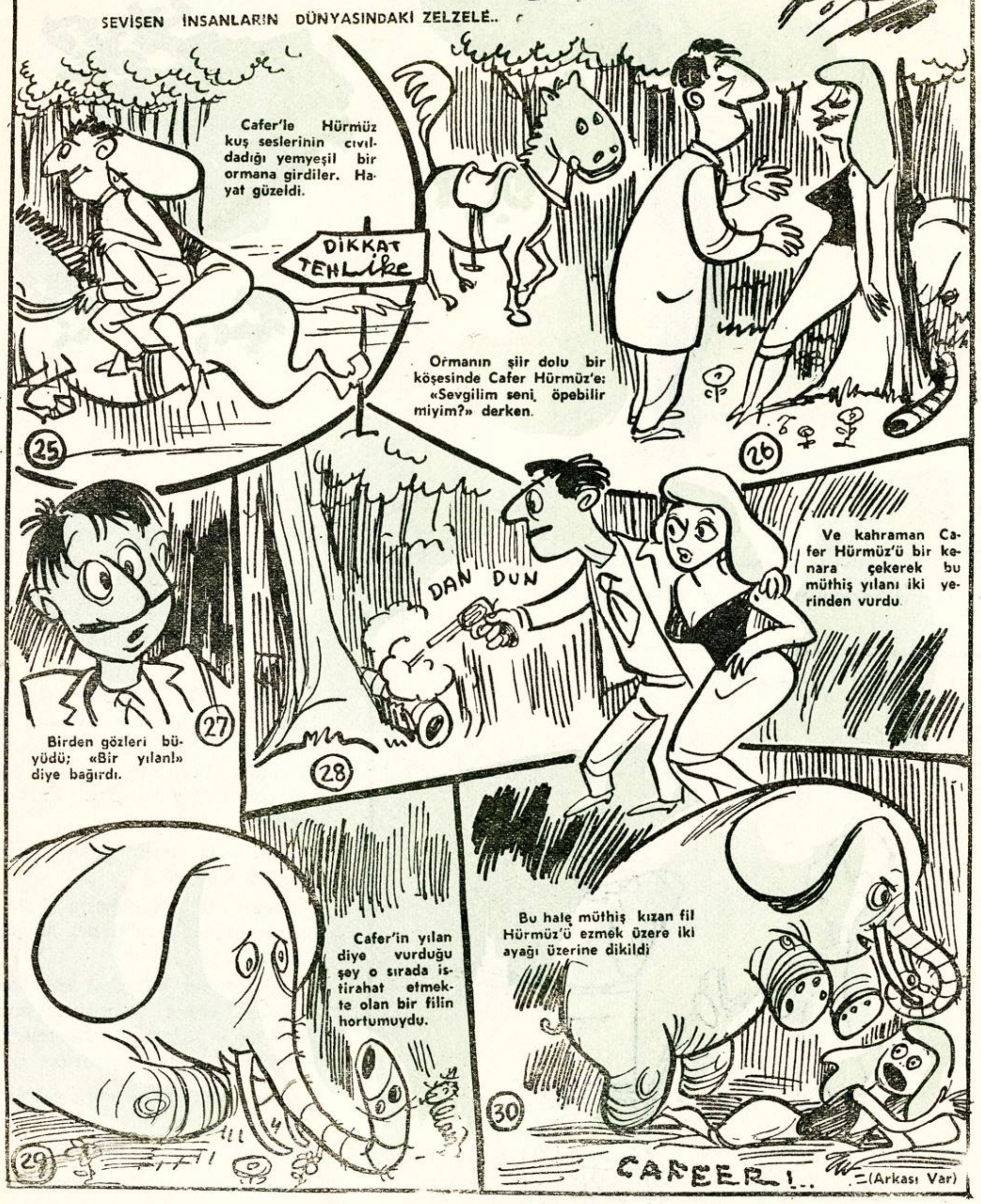


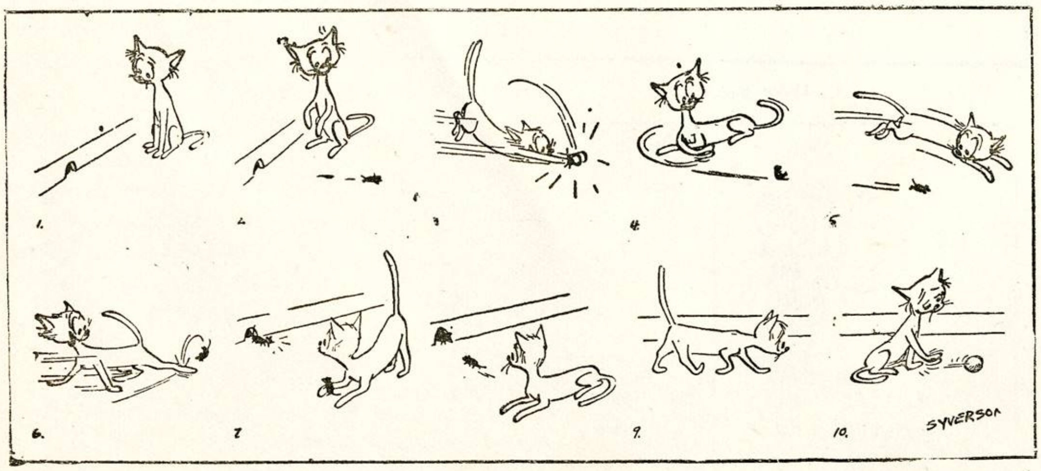


YAZISIZ (Syverson)

## Bir Katre

# Atatürk filmi

Atatürk filmini Douglas Fairbanks Jr. çevirecekmiş! Baş rolü de kendisi oynamak istiyor!

Gerçi «isteyenin bir yüzü, vermiyenin ikisi de kara» demişler ama bu zatın ömrümüzde bir filmini görmedik ki kapılardan girsin, merdivenlerden tıpış tıpış çıksın veya insin!

Daima pencereden işler ve pat! diye salonların ortasına, masaların üzerine atlar, merdiven trabzanlarından yaramaz bir çocuk gibi zıııt! diye kayar!

Bir Atatürk tasavvur ediniz: meselâ Çerkes Ethem'le amansız bir kılıç düellosuna girişmiştir. Çat! Çut! Onu hakladıktan sonra, pencereden balıklama dışarı uçar: güüüm. Ve tam o sırada kılıcı elinde gelmekte olan General Trikopis'le eskrime başlar: pat, küt, çat! vurur, kırar, atlar, zıplar...

Ya Samsun'a çıkışı? Doğrusu tarihin bu tarafı, tam Douglas için biçilmiş bir sahnedir: bir korsan gemisinde Atatürk, en az yüz kadar düşman gemisini teker teker rampa ederek hakladıktan ve bütün mürettebat ile kılıç kılıca, gülerek çarpıştıktan sonra, Samsun'a bir girer ki, sormayın:

Direğin tepesine tırmanmış, başında korsan mendili (ihtimal tek kulağında küpe), sırtında göğsü bağrı göbeğine kadar açık bir mintan!

Vallahi Atatürk'ün hâtırasını, uğraşa didine Ustaoğlunun elinden kurtardık ama, bakalım şu küçük Douglas'tan nasıl sıyıracağız?

Buna Atatürk kanunu da işlemez. Onun için Ustaoğlu çok çok Samsun'da iki katlı bir evde, kendi parasıyla oturuyordu. Bu, istediği zaman Küçüksu Kasrında yan geliyor. Ustaoğlu, bilemediğiniz nihayet Tevfik İleri'nin sofrasına katılabilirdi. Bunu ise, Fatin Rüştü'den aşağısı kurtaramıyor!

Hani Büyük Atatürk:

— Efendiler, hepiniz reisicumhur, başvekil, mebus olabilirsiniz, fakat sanatkâr olamazsınız, demiş ya, şeytan da dön şu küçük Douglas'a bağır diyor:

— Hey! Mister! Sen Küçüksu Kasrında oturup, Fatin Rüştü Beyle arkadaşlık Celâl Bayar'la dostluk edebilirsin. Ama rol icabı dahi Atatürk'lük edemezsin!

**Bedîî FAİK**

## AVRUPA'dan

**Elçiliklerde:**

Nerede Elçi Bey?

— Dairesinde efendim, henüz aşağıya inmediler.

— Yahu bu bizim elçilerin hepsi böyle tembel; geçen gün de Fuat'a (Fuat Köprülü) söyledim... Git kaldır hadi.. Ekmek Peynir Genel Müdürlüğünün İdare Meclisi Reisi gelmiş de...

— Şimdi inerler efendim.

— Ben sana ne diyorsam onu yap. Telefonla da bana İngiltere'yi bul! Birşey konuşacağım... Şey, nasıl burada kadın, kız vaziyeti, kolay mı? Sefirle beraber bir âlem yapsak bu gece? Hem ben bizim otelden memnun değilim, iyi bir otel bulun bana... Işi olmasa Fuat'ı da alıp beraber gelecektim.

★

**Dükkânlarda:**

— Matmazel, moi acheter ça, combien?

— 20.000 francs.

— Oui matmazel oui canım, prenez l'argent..

— Merci Monsieur.

— Matmazel combien ça?

— 25.000 francs.

— Yes canım, oui canım, donnez canım donnez, prenez l'argent..

— Merci bien Monsieur.

— Matmazel, moi Turc, riche Turc, direkteur, vanez moi, ha ce soir? Venez canım, venez moi, voici l'argent..

— Qu'es-ce que vous dites, je ne comprends pas..

— Peki canım, yes canım, istemiyorsan gelme canım, voici l'argent, voici adresse, au revoir canım..

★

**Kadınlar arasında:**

— Sen ne aldın kardeş söylesene?

— Bu sefer pek fazla birşey alamadım, bizimkine istediğimiz kadar döviz vermediler. Birkaç ropluk ipek aldım. Küçük bir kap aldım. Dört beş şapka aldım. Bir düzine kadar naylon kilot aldım, blûz aldım.

— Ah çok güzel, dur inşallah ben de alayım.. Ben de şu kombinezonu aldım.

— Ah ben kombinezon alamadım... Sütiyen aldım.

— Kaça aldın?

— 1000 franka.

— Ben 1200 e aldım.

Ve sonra memlekete gelince fiyaka:

— Avrupa'ya alışanlar için Türkiye'de yaşamak çok zor.

— Bu sefer Paris'e gidince aynı şeyi ben de düşündüm.. Talihimiz böylemiş, kardeş ne yapalım?.

**Çetin ALTAN**

— **Müjde karıcığım, sana bir bulaşık makinesi alacağım!**
(Ali Ulvi Ersoy)

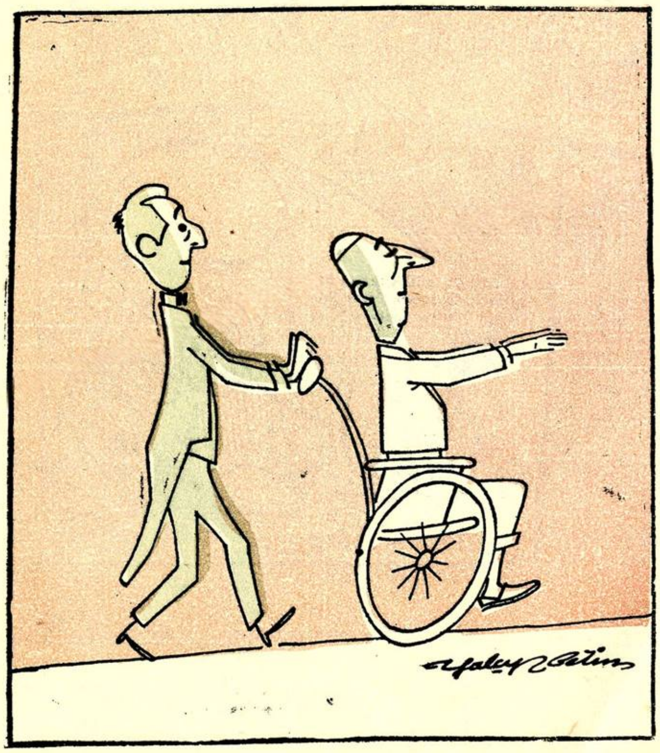

**Uyur gezer...** (Yalçın Çetin)

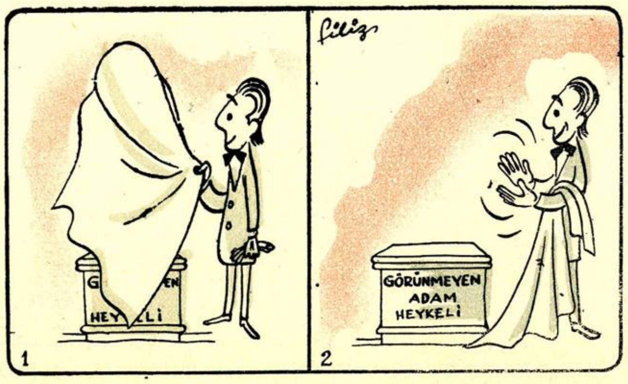


**YAZISIZ** (Filiz)

## İSTANBUL'dan

### *Şimşir Tarak!*

«Kel başa şimşir tarak» çok eskiden kalma bir sözdür. O devirlerde Anadolu'da kadınlar saçlarını tahtadan yapılmış taraklarla tararlarmış.

Şimşir, sertliği, dayanıklılığı ve cilâ tutması bakımından diğer ağaçlardan daha kıymetlidir. Bunun için o zamanın zengin hanımları şimşir tarak kullanırlarmış.

«Ye kürküm ye» vecizesi her devre uyar. Devrimizde kürkün her mevsime uyduğu gibi. Baksanıza, şu boğucu, bunaltıcı yaz sıcaklarında Avrupa seyahatine çıkan bayanlarımız sırtlarında, yükte ve pahada ağır yüklerle dönüyorlar.

Para iyi şeydir ama, kullanmasını bilmeyenin elinde sahibini maskara eder.

Şimşir tarak devrinde kel başlı bir hanım da zenginliğinin çalımını bozmamak için, kafasının ötesinde berisinde kalan tek tük saç tellerini şimşir tarakla tararmış.

«Kel başa şimşir tarak» sözü bundan kinayedir.

Benzetmek gibi olmasın, İstanbul da şimşir taraklı kel hanıma döndü.

Biliyorsunuz ya, yeni kâr hadleri ve etiket kararnamesinin tatbikine girişildi. Gazetelerde her gün haberler okuyoruz:

«Belediye murakabe ekipleri dün yedi kol halinde şehrin muhtelif semtlerini taramışlardır.»

Murakabe teşkilâtı şimşirden tarak oldu, İstanbul'u tarıyor.

Evet şimşir tarak var ama, baş kel. Tarak dokundukça kel yaraları gocunuyor. Büyük ithalâtçılar, büyük mağaza sahipleri daha ilk günden itiraz yaygarasını bastılar.

Etiketlerin üzerine hem alış, hem de satış fiyatlarının yazılması ticaret sırlarını açığa vuruyormuş. Sattıkları malları etiket mecburiyetinden kurtarmak için hükûmet makamlarına müracaat ediyorlarmış.

İhtikârın adı değişti, ticaret sırrı oldu.

Kel yaralarının bu gocunmasından gelecek baskı ile bizim şimşir tarağın dişleri kırılmasa bari!

**Cemal REFİK**

# Kara da Deniz de Hava da

— Denizaltının duvarına resim asılmaz demedim mi?.

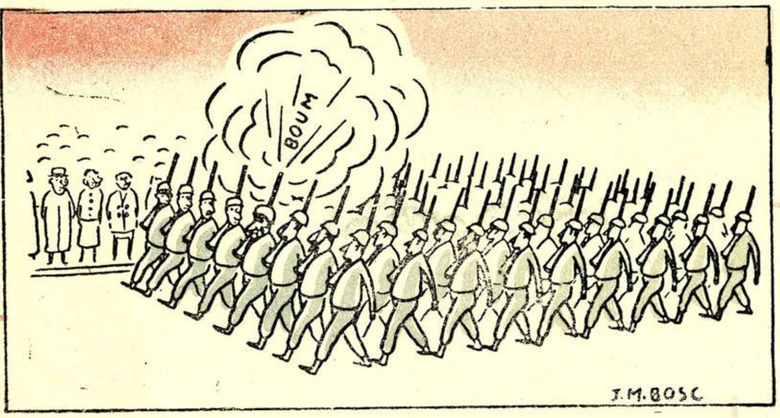


YAZISIZ

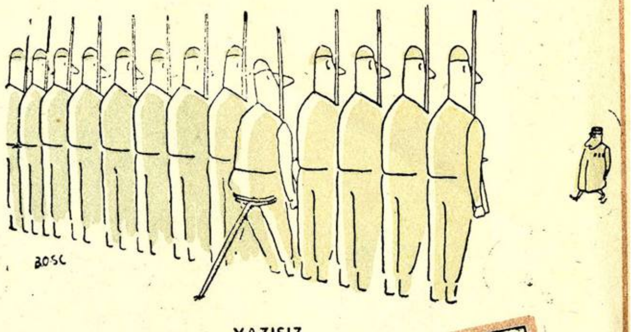

YAZISIZ

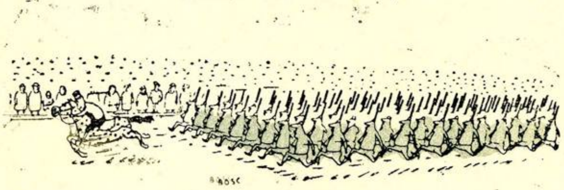

Peşindden...

Disiplin...

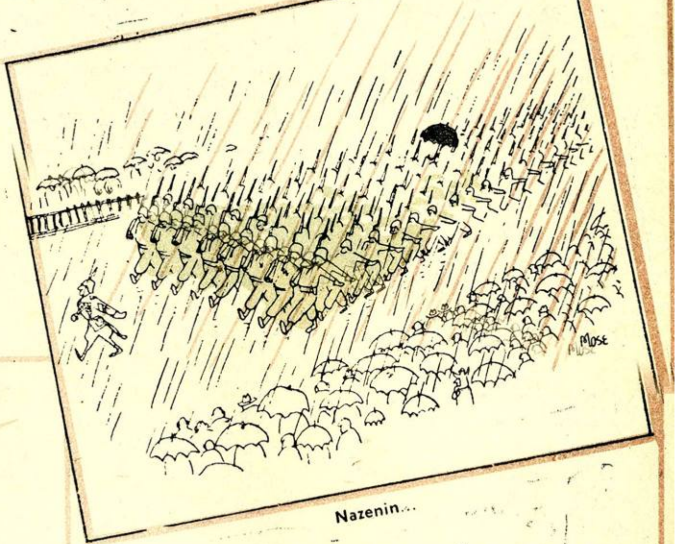

Nazenin...

Sola çark marş!. İleri!!.

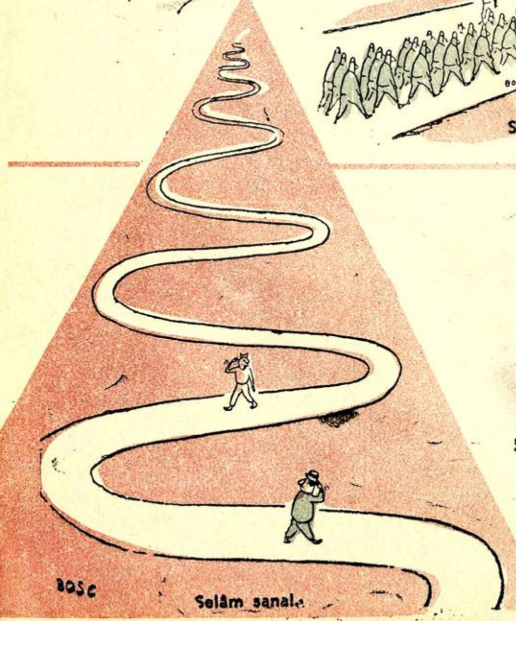

Selâm sanal..

Silâh tutmak okadar zor değildir... Meselâ....

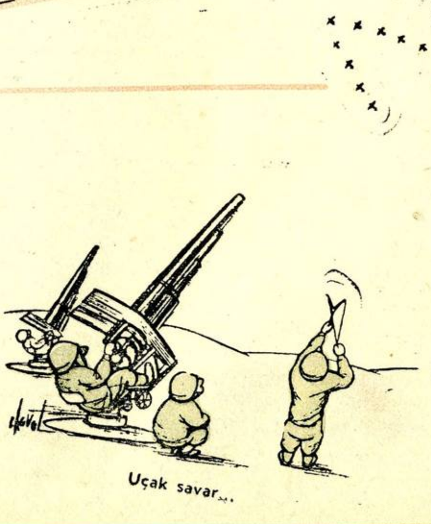

Uçak savar...

İSVEÇ MİZAHINDAN:

# KUGELSTEIN alçağı

Yazan: Hasse Zetterströn

Bay Kugelstein'in namussuz bir adam olduğunda kimsenin şüphesi yoktu ve ben ne zaman ablalarımdan veya teyzelerimden biriyle gezmeğe çıksam da yolda Bay Kugelstein'e rastlasak, o da bizi nezaketle selâmlasa, ablalarım veya teyzelerim onun selâmını göze batacak derecede soğuk bir şekilde iade ediyorlardı; adam gözden kaybolur olmaz da: «Işte bu Kugelstein

alçağıdır!» diyorlardı. Yanımızda Bay Kugelstein'in ne biçim bir kusur işlemiş olduğunu bilmeyen bir yabancı bulunursa, melunu ona da izah ediyorlardı: «Kayser ailesini mahveden adam budur!»

O zamanlar henüz meseleyi kavramamıştım.

Kayser'lere ne yapmıştı bu adam? Eğer sahiden, söylendiği gibi alçaksa, neden hapse atmıyorlardı onu? Bir gün, büyük ablamın neşesinin yerinde olduğunu sezmiştim de, sormuştum:

— Abla bu Bay Kugelstein ne yaptı?

Fakat ablam birdenbire sertleşmişti:

— Sen karışma, ne anlarsın böyle şeylerden?

Bahsettiğim devirde şehrimiz halkı «Tepecik» veya «Saraycık» denen yere gezintiler yapmak âdetindeydi. Bunlara, babadan kalma bir tâbirle «Kır gezintisi» adı verilirdi. İşte o sıralarda şehir noterliğinde basit bir memur olan Bay Kugelstein, Bay Kayser'le bu tepe gezintilerinden birinde tanışmıştı. Bay Kayser kitapçıydı, evi vardı, evliydi ve bir de yirmi yaşında Nelli adlı kız babasıydı. Kitapçı bunları tepenin eteğinde Bay Kugelstein'e anlatmıştı. Sonra tepeye tırmandıkları vakit Bay Kayser, Bay Kugelstein'i yemeğe davet etti. Bay Kugelstein sofrada, gayet vakıfane bir tavırla kitapçılık hakkındaki fikirlerini beyana başladı. Bay Kaiser de aynı vakıfane eda ile noterlikten bahsetti. Kaiser'in karısı herşeyden konuştu. Hem de hiç vakıfane denemezdi onun konuşmalarına... Nelli'ye gelince saygılı bir tavırla sus pus olup dinledi.

Sonra şundan bundan, nasıl vakit geçirildiğinden bahsedildi ve Kayser, satranç oynadığından, velâkin hiçbir yere gitmediği için nadiren oynamak fırsatı bulduğundan, evde de kendi ayarında bir satranç oyuncusu bulunmadığından dem vurdu. Bay Kugelstein, bunun üzerine satranca bayıldığını itiraf etti. Velâkin o da nadiren oynamak fırsatı bulabiliyordu. Çünkü devam ettiği kahvede kendine uygun kafadar yoktu. Bay Kayser, bu izahattan sonra karısına, karısı da ona baktı. İkisi birden kızları Nelli'ye baktılar. Sonra Bay Kayser ciddi ve nazik bir tavırla Bay Kugelstein'e döndü:

— Eğer hoşunuza giderse bize arada bir uğrayın da bir parti satranç yapalım! dedi. Geçenlerde bize yepyeni bir satranç takımı hediye ettiler. Arada bir akşamları gelirseniz, hem ben, hem de karım ziyadesiyle...

Bay Kugelstein, bu daveti şükranla kabul etti.

Bayan Kayser, Bay Kugelstein'in yapacağı ziyaretleri memnuniyetle karşılayacağını belirtmesi için kocasına:

— Çok güzel olur! dedi. Hem de bu işi şöyle tertiplersiniz ki, Bay Kugelstein haftanın belli gününde gelir. Meselâ Cumartesileri diyelim...

Nelli, bu konuşma sırasında sütlü kahvesini içip parmaklarının uçlarıyla çörek kırıyor ve ya dantel yakasiyle oynuyordu.

Kaiser ailesindeki satranç partilerine böyle başlandı.

Bay Kayser daima erken gelir, günün havadislerini verirdi. Sonra Nelli sofraya yemeği getirirdi. Yemek basit fakat daima taze ve lezzetli olur, sofrada nefis bira içilirdi. Sonra oyun başlardı. Bu arada Bayan Kayser yün örer, arada bir oyunu tetkik ederdi. Nelli de her nedense daima Bay Kugelstein'in yanına otururdu. Saat on olunca misafir kalkar, ana babayla kıza en derin şükranlarını sunar ve giderdi.

Böylece bir yıl geçti. Bay Kugelstein'in doğum yıldönümü - 18 Mart - yakınlaştığı vakit Nelli ona kıpkırmızı simlerden, elceğiziyle ördüğü bir kitap kabı hediye etti. O akşam bir de ziyafet verildi. Ziyafetten sonra da Bay Kugelstein, Bay Kayser'den en iyi cinsinden bir resim çerçevesi hediye aldı.

Yani bu Bay Kugelstein de kibar adamdı hani. Nelli'in isim günü yaklaştığı vakit genç kıza taptaze bir kamelya hediye etti. O gün de bir ziyafet verildi.

Derken bir yıl daha geçti ve Bay Kugelstein bu seferki doğum gününde yine Nelli'nin elceğiziyle ördüğü bir çift terlik hediye aldı. Mukabilinde de Nelli'ye bir yelpaze sundu. Bay Kugelstein, geçen günlerle beraber Nelli'nin kendisine, içleri daha fazla sual dolu gözlerle baktığını sezer olmuştu.

Satranç partileri, mutad intizamla devam ediyordu ve Bay Kugelstein yazları kır gezintilerinde, kışları da şehirde tertiplenen balolarda aileye refakatten geri kalmıyordu. Bazan kendi kendine, Nelli'nin peşinde hiçbir delikanlı görmeyişini garipsiyordu. Nelli çirkin bir kız değildi, neden gençler onunla alâkalanmıyorlardı acaba? Tuhaf bir meseleydi bu.

Ve böylece yedinci yıl da gelip geçmeğe başladı. Nelli otuzu-

na, Bay Kugelstein de kırkına yaklaşmıştı. Bay Kayser, satranç partilerinde sık sık dalgınlık hataları yapar olmuş, karısı da gittikçe daha az konuşmağa başlamıştı.

Günlerden bir gün Bay Kugelstein, noterlikte işini bitirdiği ve Kayser ailesini ziyarete hazırlandığı sıralarda, kapısı çalındı ve Bay Kayser içeri girdi. Geçen yedi yıl içinde böyle birşey ilk defa vuku buluyordu. Lâkin Kugelstein bundan hiç hayrete düşmemiş göründü. Bay Kayser, kendisiyle birlikte eve doğru gitmesinde bir mahzur olup olmadığını sordu. Ne mahzuru olacak?

Bay Kayser bir hayli kekeledikten, istakozlar gibi kızardıktan, lâfı döndürüp dolaştırdıktan sonra nihayet ağzındaki baklayı çıkardı: Acaba Bay Kugelstein'in fikri neydi?

Yani şu mesele hakkındaki fikri?

Canım işte kızı Nelli ile ne olacağı meselesi hakkındaki fikri?

Bay Kugelstein durakladı. Bay Kayser de durakladı:

— Yani size bunu sorduğum için bana darılmayın. Yedi yıldır sürüyor da...

Bay Kugelstein'in alnında terler belirmişti:

— Rica ederim, yedi yıldır süren nedir?

— Sizin kızım Nelli ile nişanlılığınız canım! Yani artık bu nişanlılığı sona erdirebilirsiniz. Eğer drahomayı merak ediyorsanız, sorun yani.

Bay Kugelstein, Bay Kayser'in hicabından sulanan gözlerine baktı ve yavaş yavaş cevap verdi:

— Ama ben sadece satranç oynamaya geldim Bay Kayser, ben başka birşey düşünmedim ki.

Bay Kayser'in gözleri belirsiz bir yere dikildi. Eliyle iki defa yüzünü sıvazladı ve nezle olmuş gibi burnunu yukarı çekti. Nihayet:

— Halbuki şimdiye kadar altı talibi reddettik! diye söylendi.

O akşam satranç oynanmadı ve hele Bay Kugelstein'in ertesi günü Bay Kayser'in yazdığı mektubun okunmasından sonra satranç partileri ebediyen bitmiş oldu. Nelli de bu hâdiseden sonra biraz kendini toparlaması için İviçre'ye Tessin'e tebdilhavaya gönderildi.

O gündenberi şehirde, Kayser'leri mahvettiği için Bay Kugelstein'e alçak denmeğe başlandı. Halbuki pek iyi hatırlarım, gayet nazik, yumuşak huylu, âdeta aptal suratlı bir adamcağızdı.

**Nakleden :**
**Cemil Cahit CEM**

SIRASI GELDİKÇE

# Ev Aranıyor

Sormayın dostlar, başım dertte. Hem de bu derdi başıma kendim açtım.

Efendim, bir Amerikalı hocam vardır; şimdi Cornell Üniversitesinde edebiyat profesörü. Bu zatın biraderi 1941 - 46 seneleri arasında Robert Kolejde bulunmuş ve her nedense bu müddet zarfında bizim memleketteki idarenin demokratik olmadığı intibaını almış. Tabiî dönünce bu görüşünü kardeşine de anlatmış.

Bu yüzden hocam bana sınıfta sık sık takılırdı. İnsan yabancı memleketlerde milliyet hususunda çok hassas oluyor, kendi kendine itiraf ettiği şeylerin başkası tarafından söylenmesini istemiyor. Hiç unutmam, 1949 kışında bir gün sınıfta **Antigone** piyesinin tahlili yapılırken hocam hürriyetsizliğin acılığından bahsetmiş, sonra bana bakıp gülerek «Öyle değil mi?» demişti. Ben de bu ciddî şakayı protesto için sınıfı terketmiştim.

Memlekete döndükten sonra hocamla mektuplaşmağa başladım. Demokrat Parti 1950 seçimlerini kazandığı zaman epeyce alaylı bir mektup yazıp adamcağızdan hıncımı almayı ihmal etmedim tabiî.

Ama o da «Dur bakalım, icraatı görelim» dedi, bana takılmağa devam etti. Meselâ 1951 sonbaharında, yedek subaylığımı Kore'de yaparken oraya yazdığı bir mektubunda, «Aman» diyordu, «sakın Kore demokrasisini korurken kendi memleketindekini ihmal etmeyesin?» Ben de sonradan ona «Merak etmeyin» diye yazdım, «biz arkada MacCarthy gibi birini bırakmadık çok şükür! Siz onu orada zaptedin, Türkiye'ye yollamayın da, gerisine karışmayın!»

Tatlı tatlı çekişiyorduk velhasıl.

Derken geçenlerde Çağlayancılar başımıza bu **Tef** işini çıkardılar. Bülbülün çektiği dili belâsı ya, ben de tuttum mecmuanın birinci sayısını hocama gönderdim. Bunun hakikaten müstakil bir mecmua olduğunu, Türkiye'nin hemen bütün mizah muharrirlerinin burada keyifleri istediği gibi yazacaklarını, icab ederse memlekette aksayan işleri tenkitten de çekinmiyeceklerini ve bunun elbette bir demokrasi nişanesi sayılması lâzımgeldiğini anlatan bir mektup ta yolladım.

Gelen cevapta diyordu ki: «Mecmuayı kardeşimle birlikte tetkik ettik. Vah yavrum, öğünecek bunu mu buldun? Pek mülâyim birşey. Ama yine de bu mecmuanın pek kısa ömürlü birşey olacağını tahmin ediyoruz. İstersen bir bahse tutuşalım. Eğer onuncu sayısı çıkarsa bütün masraflar bana ait olmak üzere sana bir Amerika seyahati var. Onuncu sayıdan evvel mecmuanın başına bir iş gelirse sen de beni Türkiye'ye davet eder misin?»

Ne denir? «Kabul» diye telgraf çektim.

Aynı gün **Tef**'in iki sayısının müstehcen diye toplandığını haber aldım.

Şimdi, mecmua birkaç istihcan krizi daha geçirir de onuncu sayıya kalmadan vefat ederse...

Hocamı getireceğiz tabiî, söz verdik.

Mecmuanın da müstehcenlikten kapandığını söyliyeceğiz.

Gelgelelim, adam ortalıkta gezinmeğe başlayacak...

Ya herhangi bir gazeteyi açıp magazin sayfasına bakarsa?

Ya bir yerli filme giderse?

Ya devlet radyosunda alaturka şarkı dinlerse?

Ya bir jandarma veya çobana rastlarsa?

İyisi mi, Allah vermesin bahsi kazanır da gelirse, ben mecmuanın ölüm sebebini anlatır anlatmaz hocamı yakalayıp bir yere hapseder, dönünceye kadar ortaya çıkarmam.

Mümkün mertebe küçük pencereli bir ev arıyorum dostlar, bilen varsa haber versin.

**Refik ERDURAN**

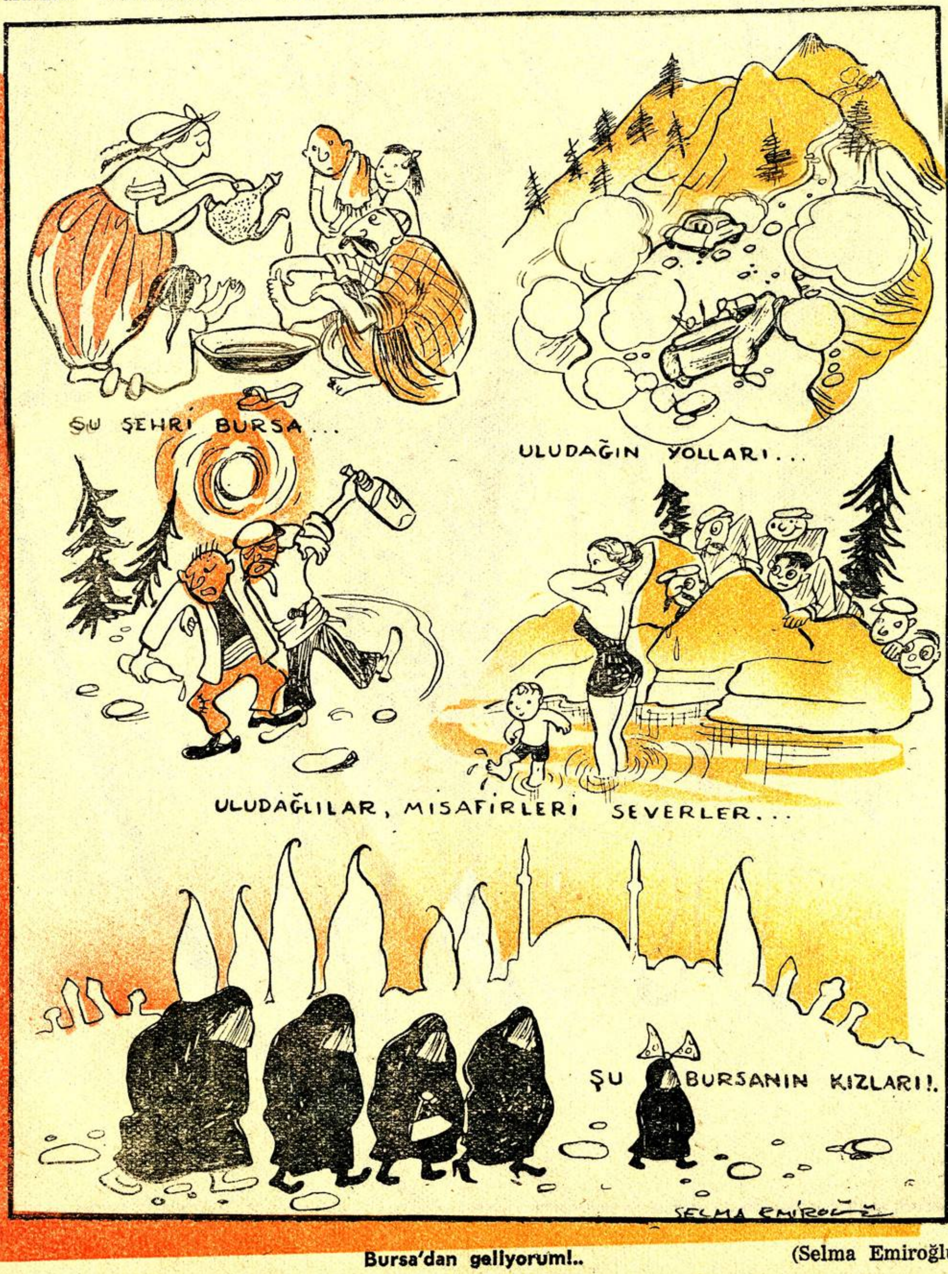


**Bursa'dan geliyorum!..** (Selma Emiroğlu)

★

— Karınız yıldırım gibi otomobil kullanıyor maşallah!

— Evet, boyuna ağaçlara çarpıyor.

★

— Affedersiniz beyefendi, bu civarda bir polis, bekçi filân gördünüz mü?

— Hayır, görmedim.

— Öyleyse sökül paraları!

★

Meşhur beleşçi komşusuna sorduldu:

— Satranç takımın bu akşam lâzım mı?

— Lâzım!

— İyi öyleyse, demek bezik takımlarını kullanmıyacaksın, onları alırım.

★

# Karga Bana Dedi ki

**REFİK HALİD KARAY**

Bu sabah, erken saatte baktım ki kargam komşunun damında birşey gagalamakla meşgul. Sordum:

— Nedir o yediğin?

— Ekmek... Bir ekmek parçası. Demin dama attılar; güvercinlerin önünden kaptım. Bütün evlerden her sabah böyle damlara kilolarca artık ve kırıntı bayat ekmek atarlar; kuş tayfasını memnun ederler; biz de Allaha şükrederiz. Fakat şu ekmek israfına şaşmaktan kendimizi ala-

mayız. Hele lokantalardaki âdeta küfran-ı nimet halini almıştır. Süprüntü tenekeleri ekmekle doluyor. Günah, vallahi!

— Haklısın dostum. Buna bir çare bulmalı.

— Bulamazsınız. Ben kendimi bildim bileli, altmış beş senedir bu, böyledir. Böyle gelmiş, böyle gidiyor. Ekmek üzerine neler söylemişsiniz, hâlâ söyler durursunuz. Halk, «Yediğim ekmek gözüme, dizime dursun», «Eli ekmek tuttu», «Ekmeğini taştan çı-

karıyor», «Şu nimet çarpsın» gibi sözleri dilinden düşürmez. Hocalar rafta duran ekmeği almak için Kur'ana basmak caiz değil midir diye ekmek parçalışırlar. Yere yaparak başına koyan vardır. Eski şairleriniz «insanın ihtiyacı ki bir lokma nânedir» şeklinde ne nâneler yemiştir! Yeniler ise sade ekmekten, daha doğrusu ekmek bile bulamayan hayali açlardan, açlıktan ölenlerden bahsetmeği bir marifet sanıyor. Lâf ola!

— Nereye gelmek istiyorsun?

— Şu noktaya: ekmeğe bu derece ehemmiyet ve kıymet vermenize rağmen ekmeği zelil sefil eden yine sizlersiniz. Evvelâ onu israf etmekle! Sonra da kirli çamaşırlarınızın bile el sürülmeden makinelerde yıkandığı asırda ekmek hamurunu hâlâ murdar ayaklara çiğnetmek, ayaklarla yoğurmak suretiyle! Nedir fırınlarınızın hal-i-pürmelâli? İstanbul'un fethinde Konstantaniye fırınları şimdikilerden daha fena vaziyette değildi. Beş yüz senedir yerinizde saymışsınız. Ayıp yahu! Bu asırda çalı çırpı ile ısınan iptidaî fırınlarda ekmek yapılır mı? Köşedeki fırın yanarken mahalleyi duman kaplıyor.

Söz bulamadığım için cevap veremedim. Aczimden şımaran kargam, beni mat ettiğine memnun, coştu:

— Dünyanın basil, virüs, mikrop namına nesi varsa fırınlarda ve ekmeklerde. Sade mikroskopla görülebilen hayvancıklar mı? Daha irileri, iğrençleri de mevcut. İsimlerini saydırma bana, miden bulanır.

— Aman sayma, karga kardeş! Henüz kahvaltı etmedim de...

— Fabrika devrine girdiğinizi gazetelerden öğreniyoruz; biz gazetelere pek inanmayız ama şurada, burada rastladığımız bacalar havadisin doğruluğuna şahit. Şimdi de talaş, yonga ve saireden uydurma kereste yapan fabrikalar kuracakmışsınız. Âlâ! İtirazım yok. Fakat siz tahta yiyen böcekler familyasına mensup mahlûklar değilsiniz. Baş gıdanız ekmek. Haniya modern ekmek fabrikalarınız? Nedir o açıkta satılan, at ve eşek sırtlarında kirli küfelerle taşınan, satın alınırken yüz kişinin eliyle mıncıklanan ekmekler? Müşterinin yaralı bereli, mayasıllı ve egzamalı, kapkara tırnaklı elleriyle taze mi, bayat mı, pişkin veya hamur mu diye ekmekleri yoklamağa ne hakkı var?

— Iğrendirme beni?

— Bu da lâf! Eğer sizlerde hakikaten iğrenme hassası olsa çoktan o işi hallederdiniz. Devletin en büyük ricali ve sayın Valiniz, milyonerler ve işçiler, hepiniz aynı şartlarla aynı fırınlardan çıkmış ekmekleri yiyorsunuz. Francalası da o, sandöviç ekmeği de o! Saraylarda da aynı şey, gecekondularda da!

Yalnız kadınlar değil, ekmekler de bir milletin terakki derecesinin mizanıdır. Azizim, Merhum Abdülhak Hâmid'in gözü ekmekten ziyade kadında olduğu için o meşhur sözüne ekmeği katmamış!

Gülümsediğimi gören dostum muhaveremizi tatlıya bağladığı nı anladığından ayrılık zamanının geldiğini de sezdi; yaman bir diplomattı. Fena bir tesi bırakıp gitmenin münasebetsizliğini kavrıyordu. Konuşmakta

yemeğe vakit bulamadığı ekme parçasını gagasına aldı. Sordum

— Neye götürüyorsun onu? H ni beğenmiyordun?

— Ben insanlar hesabına k nuştum. Kuşlara bakma, ne o sa yerler. Biz, içinden bit te çı sa, akrep te, fare kuyruğu da h aldırmayız. Onları siz düşününü ekmeklerinizden siz utanınız!

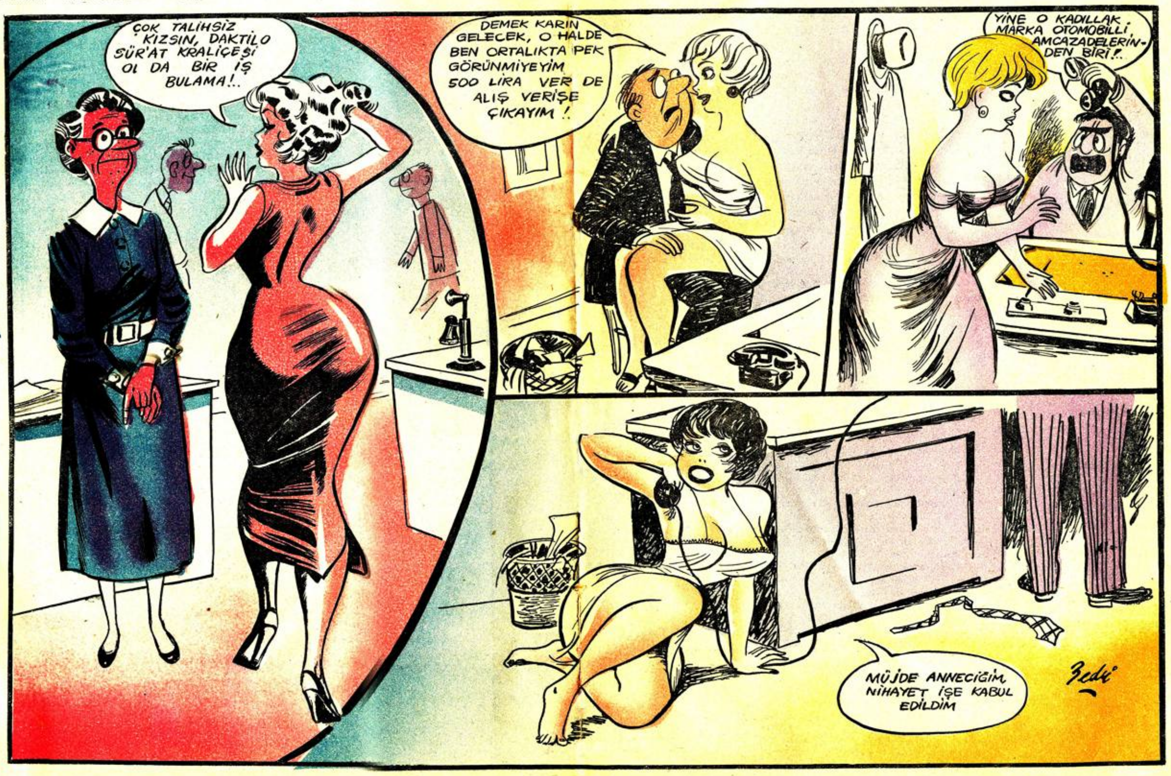


AH ŞU DAKTİLOLARI... (Bedri Koraman)

## Detektif olabilir misiniz

Ahmet yolda ölü olarak bulundu. Yapılan tahkikatta Ahmet'in zehirlenmiş olduğu anlaşıldı. Polis hafiyesi Şakir kısa bir tahkikattan sonra katili buldu. Nasıl buldu?

**CEVAP**

Şakir hemen o civarda köpek zehirleyen memur Akif'i yakaladı. Akif Ahmet'i köpek zannederek zehirli et verdiğini itiraf etti.

## BİLMECE

**BİR TAŞLA ÜÇ KUŞ VURABİLİR MİSİNİZ?**

Ahmet bir taşla ormanda üç kuş vurdu.

Bunu nasıl yaptı? bulunuz?

**CEVAP**

Ahmet sapanına bir taş kovarak bir kuş vurdu. Sonra aynı taşı arayıp buldu ve ikinci kuşu vurdu. Gene aynı taşla üçüncü kuşu da vurdu.

**KAPALI RADYO NASIL DİNLENİR?**

Bir adam evde radyosu kapalı olduğu halde nasıl radyo dinler?

**CEVAP**

Yandaki gazinonun radyosunu dinler.

# Cennetteki Köşk

**Yazan: Necdet Rüştü EFE**

# MANZUM MİZAH

— 1 —

Bir «Of'lu Hoca» vardı, bundan yıllarca önce;
Yaşı geçkindi amma, taş çıkartırdı gence.
Cana yakın adamdı, memlekette pek ender:
Nasrettin Hoca gibi; sohbeti hoş.. kalender.
Hem dindar, hem ehlidil.. Yoktu alın lekesi;
Şu sözleri söyleyip, güldürürdü herkesi:

— 2 —

Of'lu böyle adamdı; gününü gün ederdi.
Omuzlarına çöktü lâkin yaşamak derdi:
Sakalını sıvayıp, tekrarlardı her zaman:
— Dünyada mekân lâzım, ahirette de iman!
Gerçi imanı vardı âhirete yetecek;
Dünyada mekân derdi.. işte bu müşküldü pek:
Çünkü hazretin vardı tek odalı bir evi;
Kapısını çalardı köy muhtarı bitevî,
Bu çürük barakanın vergisini isterdi:
Çok düşündü.. Ufkunda ümit yükseliyordu:
İşte, bir hafta sonra, Ramazan geliyordu.
Camide vaaz edip, toplayacaktı para:
Köylüden aldığını koyacak bir kenara,

— 3 —

Mübarek ay gelmişti.. Yandı mescitte kandil.
Hoca, kendini etti akşam şöyle iskandil:
Tamam otuz gün vaaz.. Fakat ne söylemeli?
Öğüt mevzularını şimdiden peylemeli;
Aldı kalemi ele, vakit çatmadan evvel,
Buldu 30 nasihat; yaptı güzel bir cedvel.
Halk, mescide toplandı.. Hoca, kürsüye çıktı:
İri, yorgun gövdeyi pufla mindere yıktı.
Bağırdı:
— Ey ahali!.. Vaazımı dinleyin;
İsterseniz ağlayın, isterseniz inleyin.
Açacağım ağzımı, yumacağım gözümü,
Acı söyliyeceğim.. Ben, bilirim sözümü!
Derin, korkunç bir sükût.. Dehşet sarmıştı halkı.
Devam etti:
— Bu ayda asla çalınmaz çalgı!
Hele türkü çağırmak, affolunmaz günahtır;
İlâhi söyleyiniz.. Bu, bizlere mubahtır!
Bir çoban, şöyle sordu:
— İlâhi nasıl birşey?
Hoca, biraz şaşırdı:
— Hey gidi, zamane, hey!
İlâhi bilmiyorlar.. Aklınızı derleyin;
Bir tane söyleyim de, iyice ezberleyin!..

— 1 —

**Güzeldir gılmanları,**
**Melekleri cennetin!**
**Kurumaz ormanları,**
**Çiçekleri cennetin!**

— 2 —

**Kullar onda kalacak,**
**Safalara dalacak.**
**Günahkârlar olacak**
**Eşekleri cennetin!**

Meşhur ilâhi bitti.. Vaazı uzatmalı;
Cedvel yanında yoktu.. Şimdi ne anlatmalı?
Evi düşünürken, geldi ilham perisi,
Şöyle girişti söze:
— Bahsi değiştirelim,
Evlilik kitabında, mühim bâba girelim!
Hangi kadın sevgide kanaat etmez azla,
Nikâhlı helâlını memnun kılarsa fazla,
Yarın cennette olur güzel bir ev sahibi:
Hem de öyle bir köşk ki, koskoca konak gibi!
Vaaz, hoşa gitmişti.. Halk, çok para bıraktı;
Hoca, memnun yollandı evine akşam vakti.

— 4 —

Gece.. iftar ettiler.. Hoca, biraz yorgundu;
Karısı, her nedense; düşünceli, durgundu.
Dedi:
— Hemen uyuma.. Beni dinle, efendi:
Bu evde oturmaktan artık sabrım tükendi!
Kadın, kırıtıp güldü:
— Efendi!.. Etme şaka;
Vaazını dinledim; köşk isterim mutlaka!
Yahu.. Öyle uyuma.. Tembellik para etmez,
İratlarımız olsun; yalnız kuru köşk yetmez!
Hoca, şapa oturdu.. Şimdi ne halt edecek?
Hey gidi, cahil karı.. Sanmış vaazı gerçek!
Oyalamak istedi şu sözlerle kadını:
— Behey gafil!. Yat, uyu.. Bırak şu inadını!
Dünyadaki evimiz kıymetsizken bukadar,
Borcu ödeyemedik.. Kapımızda tahsildar!
Kadın, kül yutmuyordu.. Dolma, palavra asla.
Hoca, kaçmak istedi din bahsine temasla:
— Ramazan, imsâk ayı.. Gidilmez dolu dizgin!
Bacı, fena kızmıştı:
— Haydi oradan; miskin!
Hoca, birden köpürdü:
— Git; aynaya bak biraz:
Sende bu surat varken, kulübe de yapılmaz!

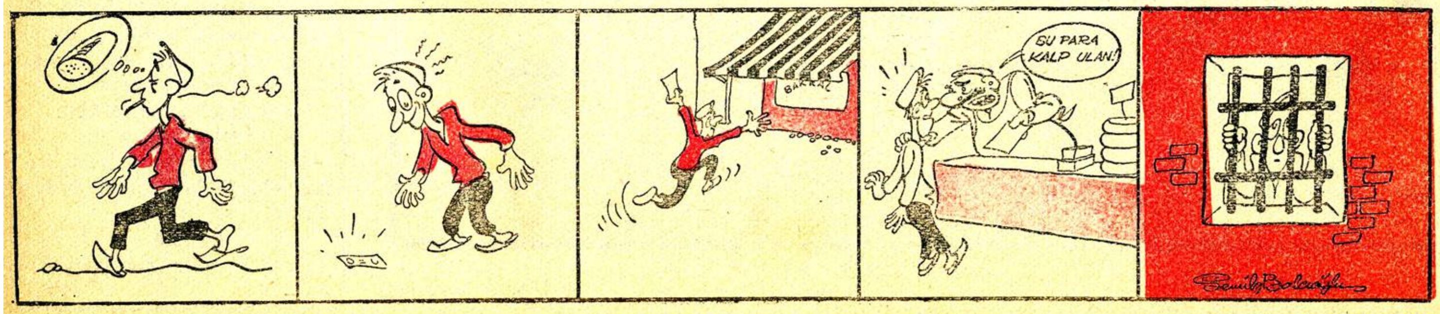


**BU DA AZ YAZILI!..**

(Semih Balcıoğlu)

# SOSYETE

**ZİBİDİYE MEKTUPLAR...**

Veliefendi çayırındaki at koşusunu sana etraflıca yazmak isterim şekerim. Öz ve Dodo elele vermişler bir de nefis kokteyl salonu yapmışlar ki görme. Bizde at koşuları bir avuç hayvanın arasında yapılıyor. Zavallıcıklar kan ter içinde dönerlerken, insanlar da para aşkı ile nasıl terliyorlar, nasıl heyecan geçiriyorlar görülecek şey. Şeytan git şu kumar oyunlarından beşer lira topla dedi, hani meselâ herhangi bir hayır cemiyeti için. Fakat eminim hiçbiri değil beş lira bir lira dahi vermezdi, o da başka. Sana orada gördüğüm bir acaip şapkayı tarif etmek istiyorum. Etrafta yeni türemeye başlayan bir küçük hanım var, kuzeni ile nişanlı. Zahir onun cüssesine uysun diye olacak, sol kaşına kartal cesametinde bir kuş kondurmuş ve tepeden başlayan tül grek hızını alamamış beline birkaç kere dolandıktan sonra galiba dizlerine kadar da uzanıp gitmiş. Bu küçük hanım böyle bir şapka giymiş. Giyer a, ama gel gör ki, sol kaşının üzerine inen kartal arada bir havalanma âlâmetleri de gösterdi, kızcağızın bir eli kartalda bir eli nişanlıda, bir eli... Yok olmadı, Budha değil ya bu diyeceksin, ama bir eli daha olsaydı o da şair dostumuzun kolunda olacaktı.

Zaten bu kızcağız birkaç el'i idare edebilecek cinsten. Şair dostumuzun buradaki rolü nedir diye meraklanma, bu dostumuz zaman zaman figür kaldırır, garip bir tâbir ama, onu ne zaman görsem resim çektiren bir hali vardır ve her zaman verdiği pozlarda yanında biri erkek biri kadın olmak üzere iki figüran kullanır.

Bütün bu gayretler sonunda boşa çıkıyor, çıkıyor ama, bizim şair de bir hayli ekmek yiyor bu yüzden. Sana Veliefendi'deki at yarışlarını etraflıca anlatacaktım dedim. Halbuki birkaç kişinin arasında kaldım. Senin de benim de başımız döndü, gel şimdi biraz içeri girelim. Kasavetsiz, gamsız bir güzel sarışınımız vardır. Beynelmilel şöhreti olan bu güzel ve benli dilber, bazı ithal mallarına meraklı erkeklerimizin huyunu taşır. Nedense bizden olanlara fazla yüz vermez. Yanında mevsimine ve modasına göre, daima bir yabancı vardır. O gün nefis bir streples giymiş, ayağında pırıltılı takunyeler, saçlar bir küme altın, gözler yalnız ve yalnız beraberinde getirdiği erkeği görüyor. Zaten Belkis'in prensibi budur. Yanında bir erkek olunca başka erkeklere dünyada bakmaz. Halbuki birçok erkeklerimiz de aksine, yanında şehrin en güzel kadınıyla gelirler, yine gözleri komşunun tavuğundadır. İşte meselâ Celâl; yarışa halüssüddem bir tatar kızı ile gelmiş; tatar kızı ırkının en güzeli, gözler çekik, elmacık kemikleri çıkık, cömert bir ağız, kilometrelerce yanaklar, ve 52 santim inceliğinde bir bel. Fakat gel gelelim, Celâl gözünü esmer Leylâ'dan ayıramıyor. Ah diyordu içinden, şu şer'i nikâh bir çıksa da rahat rahat dört adet edinebilsek.

Ben çeneye daldım, mektup tamam olmuş. Kusura bakma, bir daha sefere iki gözüm.

**Yazan: FİTNE - FÜCUR**

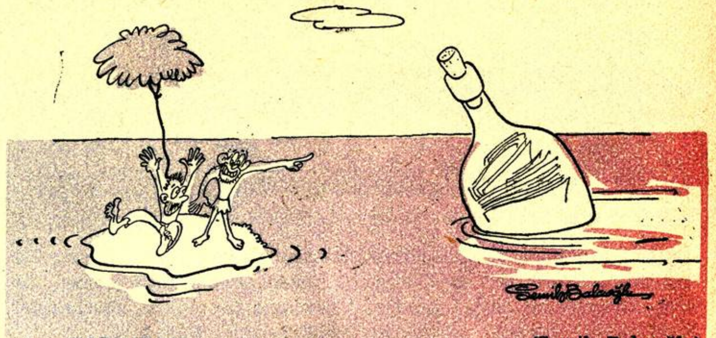


— KARIMDAN (Semih Balcıoğlu)

# Seçme Sözler

Paranın açmadığı kapı yoktur. Zira o parayla anahtar alıp istediğiniz kapıyı açarsınız.

**Salon Orkestrası**

★

Dövizin cevizle hiçbir alâkası yoktur.

**Şekerci Hasan**

★

Eğer bir kadın sizi paranız için seviyorsa; paranız için seviyor demektir.

**Ben**

★

Yüz ~~kuruş bir~~ liradır.

**Darphane**

★

İdeal adam, İdealtepe'de oturandır.

**Edirne Otobüsleri**

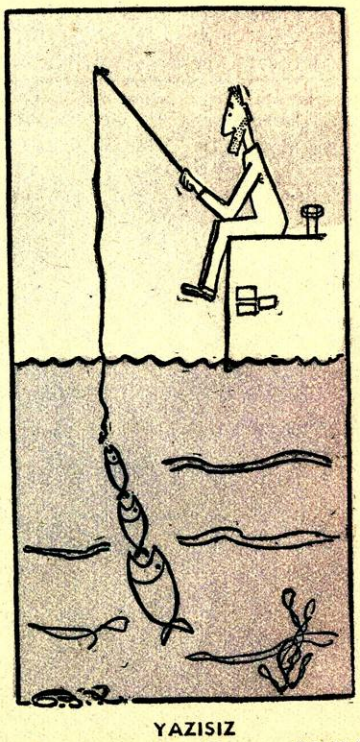

YAZISIZ (Bayram Küçük)

DAĞ — BULUT

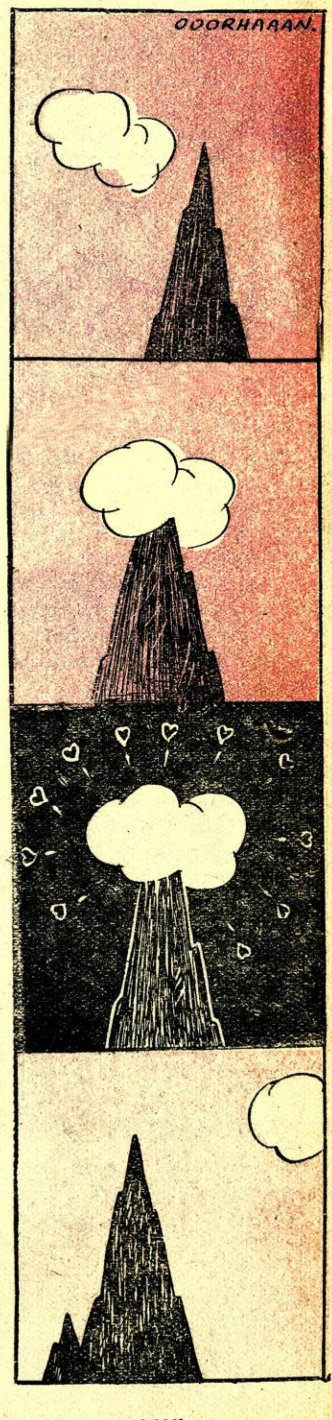


AŞK!.. (Orhan Doğu)

# GEÇMİŞE GÜLELİM

HAZIRLAYAN: REŞAT EKREM KOÇU

Sultan Abdülmecid, İngiltere Kraliçesi Viktorya'ya hediye olarak kıymetli bir broş göndermişti; şekli hoşuna gitmediği için Kraliçe bu broşu bozdurtmuş, üzerindeki güzel taşlarla bir çift muhteşem küpe yaptırtmıştı. Hâdise saray dedikoduları arasında herkesin malûmu olmuştu. Sultan Aziz İngiltere'yi ziyaret ettiği zaman Kraliçe ile her mülâkatında, Viktorya'nın kulağında hep bu küpeler görülmüştü; bir akşam Abdülaziz şerefine verilen ziyafetlerin birinde İngiltere Kraliçesi Padişahın maiyetinde bulunan Hariciye Nazırı Keçecizâde Fuat Paşa'ya:

— Bu küpelerimi pek severim... Hikâyesini bilir misiniz?

Diye sordu; Fuat Paşa:

— Zatı haşmetpenahları Abdülmecit Han merhumun broşunu kastediyorlar zannederim?

Deyince Kraliçe hicabından kızararak:

— Evet ekselâns, dedi. Fakat ne yapayım... Kadınlık kaprisleri... Broşu asla kullanamıyacaktım. Küpeler ise her gün kulağımda.. Acaba zat-ı şahane bu hareketimden ötürü gücenmişler midir?

Zarif ve nüktedan Fuat Paşa:

— Asla haşmetpenah... Aslâ... Öğrendikleri zaman bilâkis memnun oldular. Türkiye'den gelen şeylere İngiltere'nin kulak verdiğine alâmettir buyurdular...

Dedi.

★

Yesârîzâde Mustafa İzzet Efendi ile Keçecizâde İzzet Molla, İkinci Mahmut devrinin İstanbulunda büyük şöhrete sahip simalardandır. Yesârîzâde himaye görerek Kazaskerliğe kadar yükselmiş olmasına rağmen cahil adamdı, fakat asrının kıymetli bir bestekârı ve bilhassa en büyük yazı üstadı ve hâttatı idi. Keçecizâde Izzet Molla ise, âlim adamdı, şairdi, fakat el yazısı okunamıyacak kadar kötü idi. Yesârîzâde ile Keçecizâde'nin gayet sıkı fıkı dost olduğunu bilen Sultan Mahmut bir gün zarif ve nüktedan Keçecizâde'ye:

— Bukadar yakın dostluğunuzun sebebini anlayamıyorum?

Diye sordu; İzzet Molla:

— Efendimiz.. Yesârîzâde yazar, okuması yok; ben okurum, yazım yok.. İkimiz bir araya gelince okur yazar bir adam oluyoruz!..

Cevabını verdi.

Onsekizinci asrın büyük vezirlerinden Koca Ragıb Paşa, binasını da yaptırarak bütün kitaplarını millete vakfetmiş bir hayır sahibidir; Umumî Kütüphane İstanbul'da, Bayezit'ten Lâleli'ye inerken tramvay yolu üzerinde sol koldadır.

Tesisinden bir müddet sonra kütüphaneye uğrayan Ragıb Paşa, tembel bir adam olan Kütbînin temizlikle hiç meşgul olmadığını, kitapların toz içinde kalmış olduğunu görmüştü; maiyetindekiler titiz vezirin gazaba gelerek Hafız Kütbî'yi derhal kovacağını tahmin ederlerken hâkim adam sadece acı acı güldü:

— Aferin oğlum, dedi. İnsan böyle olmalı işte... Kendisine emanet edilen şeylere hiç elini sürmemeli!...

★

Koca Ragıb Paşa'ya Vezneciler'deki Kuyucu Murat Paşa türbesi türbedarının gayet asabî fakat hazır cevap, nüktedan bir adam olduğunu söylemişlerdi. Paşa bir Ramazan Bayramı arifesinde oradan geçerken uğrayıp şu adamı göreyim, azıcık ta kızdırayım, dedi ve türbeye girdi. Türbedar efendi ummadığı bir anda Sadrazamı görünce şaşırd, icab eden hürmetle karşıladı. Ragıb Paşa:

— Türbedar efendi, burada yatan gazi ve mücahit bir vezirdir... Hizmetinde kusur etme... Sandûkasına, kavuğuna, sarığına ziyade dikkat et.. Tozlanmasın!.

Dedi. Türbedar:

— Dikkat ediyorum efendim.. Ama emriniz üzere bundan böyle kat kat dikkat ederim...

Dedi.. Paşa az sonra aynı ihtarı tekrar etti.. Türbedar hafifçe sinirlendi, Ragıb Paşa tam türbeden çıkarken döndü:

— Sakın unutma ha, dedi. Hem temizliğe şimdiden başla.. Sandûkasına.. Kavuğuna...

Adamcağız artık tahammül edemedi, Sadrazamın sözünü keserek:

— Yeter Allahaşkına Paşam,

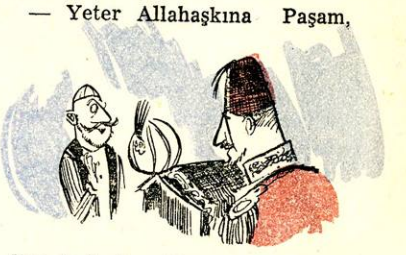

diye bağırdı... Bu pezevenk kalkıp ta yarın bayram alayına gidecek değil ya!..

★

Üçüncü Ahmet devrinde İngiltere'nin İstanbul Elçisi Lord Montagu'nün zevcesi Lady Marie Montagu, yazdığı Şark Mektupları seyahat edebiyatının şaheserleri arasında anılır. Bu İngiliz edibesi bir gün Sadaret Kethüdası (Dahiliye Nazırı) Mehmet Ağanın zevcesi Fatma Hanımı ziyaret etmişti. Fatma Hanım

harikulâde güzel, zarif, nüktedan bir kadındı. Sohbet arasında Lady Montagu:

— Madam, dedi. Simanız kadar lâtif bir yüz Londra'da ne heyecanlı velveleler uyandırırdı!..

Fatma Hanım zarif bir tebessümle:

— Bu sözünüze inanamıyacağım efendim, dedi. Eğer güzellik, memleketinizde dediğiniz şekilde takdir edilmiş olsaydı sizi buralara gönderirler miydi!..

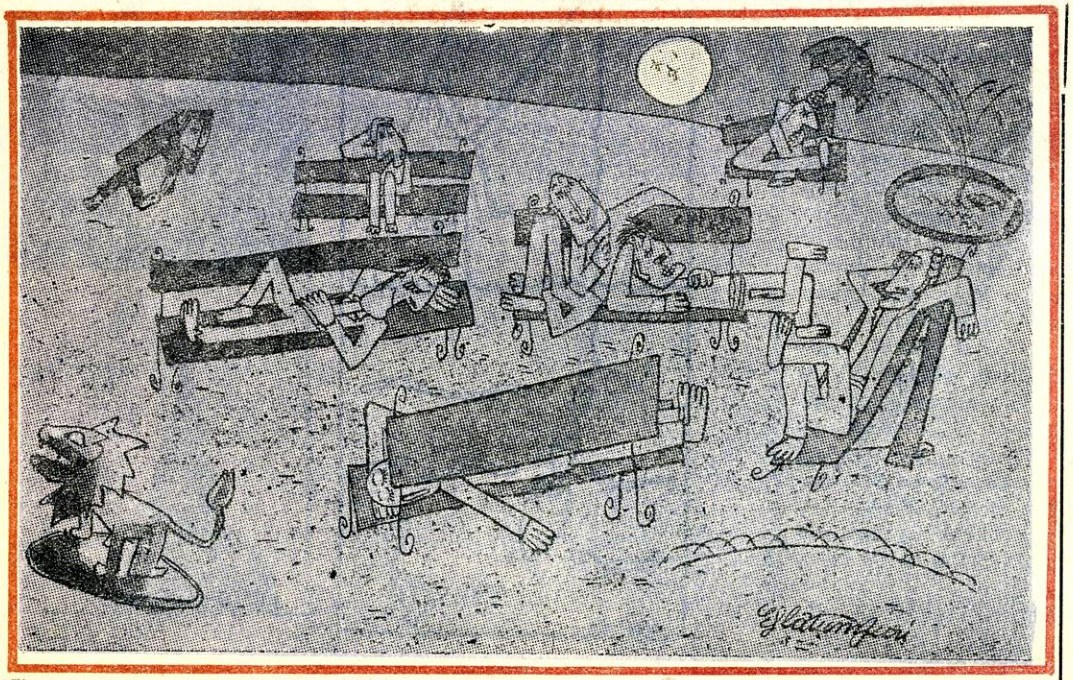


PARK OTEL (Eflâtun Nuri)

# GİTTİM ★ GÖRDÜM ★ GELDİM

Gidip Görüp Gelip Yazıp Çizen: Selma EMİROĞLU

# BİR *Hatıra* FOTOĞRAFI

Melih Cevdet ANDAY

Bayram ziyaretlerinin çoğu kısa geçer, ama bir gün evde tatlı dilli bir misafirle karşılaştınız mı, lâf lâfı açar, kahve bir kahve daha, derken bakarsınız ki saatlar geçmiş.

— Yahu biz bugün üç tanıdığa daha gidecektik, dersiniz ama davranıp kalkmak bir türlü gelmez elinizden.

İşte bu bayram da bir dostun evinde böyle oldu. Ankara'dan gelmiş, kırk beş, ellilik bir zat bizi yerlerimize çiviledi. Sözü bayramlık konuşmaların soğukluğundan çekip kurtardı. Öteki üç tanıdıkla o gün için bayramlaşma görevimizi yerine getiremedik, ama içimizden de:

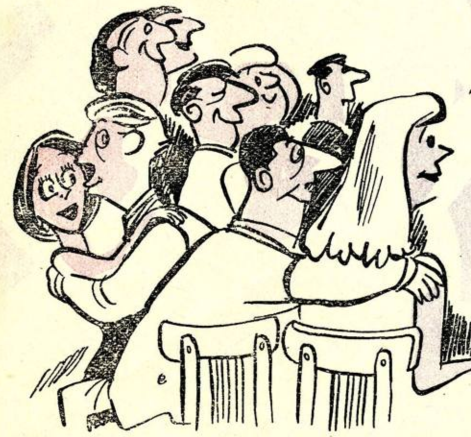

— İyi ettik kalmakla, diye konuşuyorduk. Gidecektik te ne olacaktı? «Nasılsınız? İyi misiniz? Havalar çok sıcak... Sizin evde sular kesiliyor mu?» filân gibilerden beylik sözleri, içimizden sıkılarak, dışımızdan belli etmemeğe çalışarak söylemek zorundan kurtulduk.

Ankara'lı misafirin anlattıklarından birini size da duyurayım. Üniversitede okuyormuş:

— Yıllar geçti ama, aklımdan hiç çıkmaz, dedi. Bir bayram tatilinde, kızlı erkekli, sekiz on arkadaş, deniz kenarında tenha bir bahçeye gittik. Yemeklerimiz, içkilerimiz hepsi tamam. Gülüp eğleniyoruz. Guruptaki kızlarla erkekler de hesaplı seçilmiş hani. Hepimizin bir aşne fişnemiz var. İçimizde kara sevdalılar da eksik değil.

Bir ara Muhsin, bu güzel günden bir hâtıra olsun diye toplu halde fotoğrafımızı çekmeğe kalktı. Şimdi o biçim fotoğraf makineleri yoktur, kalmamıştır herhalde. Parmağınızı deklanşöre bastıktan sonra bir, iki, üç diye sayar, ondan sonra bırakırdınız. Muhsin'in fotoğrafı da o cins bir fotoğraf. Üstelik otomatiği, üç ayağı filân da yok. Çocuk hepimizi bir araya getirdi.

— Biraz daha sıkışın... dedikçe herkes yanındakine sokuldukça sokuluyor. Tabiî Muhsin, sevgilisinin yanında kendine bir yer ayırmağı da unutmadı. Bu hazırlıklar bittikten sonra kahvecinin çırağını çağırdı:

— Bak kardeşim, dedi. Şu düğmeyi görüyor musun? Şimdi ben de yerime geçtikten sonra şuradan bakarsın. Hepimizi içerde görünce düğmeye basar, bir, iki, üç diye saydıktan sonra çekersin parmağını.

Çocuk bilgiç bilgiç:

— Yaparız, sen merak etme, dedi.

Hiç unutmam. Herkes pozunu aldı. Kimi sevdiğinin profiline baygın baygın bakıyor, kiminin gözü enginlere dalmış, kiminin dudaklarında yapmacık tarafından mesut bir gülümseme... Nefeslerimizi kestik, bekliyoruz.

Kahvecinin çırağı «Çıt...» diye bastı düğmeye. Biz o mesut gülümsemelerle, o dalgın bakışlarla donduk kaldık. İçimizden de, «Bir, iki, üç...» diye sayıyoruz. Ama işte o sırada hiç umulmadık birşey oldu. Kahveci çırağı çekmez elini deklanşörden. İnsan durumda, kıpırdamadan nekadar durur? Muhsin, bir eli sevgilisinin omuzunda, gözleri uzaklara dalmış gülümserken dişlerinin arasından:

— Yeter, çek elini, diyor ama kahveci çırağı hiç oralı değil. Başkaları da:

— Çek elini, oldu artık.

Diye mırıldanıyorlar.

Sonunda Muhsin dayanamadı. Sevgilisini, okadar özenerek takındığı hayalî pozunu filân unutup:

— Çek ulan elini... diye bağırmaz mı?

Kahhalarla birbirimize girdik. Biz gülerken kahveci geldi. Muhsin kızgın kızgın durumu adama anlattı:

— Ne ahmak çırağın varmış, beceremedi şu basit işi... dedi.

Kahveci elinin tersiyle çırağa vurur gibi yaptı.

— Git işine... diyerek aldı makineyi eline:

— Söyle bana bey, ben çekeyim, dedi.

Muhsin kahveciye de öğretti. Biz yeniden yerlerimizi aldık, ama bu sefer ciddiyeti tutturmak biraz güç oluyor. Tam sessizliği bulduğumuz sırada kızlardan biri makaraları koyuverdi. «Yapmayın, etmeyin» lerden sonra Muhsin kahveciye «Tamam..» işaretini verdi. Kahveci ne yapsa beğenirsiniz?

— Bir.. dedi bastı.

— İki.. dedi bastı.

— Üç.. dedi bastı.

Uzaktan kendisine bakan çırağa da:

— Bunu beceremiyecek ne var eşşoğlu eşek! dedi.

**— Geç kaldın yahu... Biraz daha erken yapsaydın, Douglas Feribanks'a hediye ederdik!..** (Semih Balcıoğlu)

# Babil Kulesi

TEF'İN ROMANI

YAZANI: ORHAN KEMAL

- 5 -

— Zannetmem.

— Et, etme. Öyledir o. On beş, yedi daha, yirmi iki. Şöyle böyle bir ay. Vakit geçirme. Vakit geçerse hâmilelik ilerler, kürtaj imkânları kaybolur!

Ufak tefek adam gözlerini karşı duvardaki kadın tenasül âletinin teşrihi ile ilgili resme dikmişti. O, bunları birtakım nebatlar sanıyor, bu nebatların turuncusu havucu hatırlatıyordu. Havucu çok severdi. Yahut hayır, sevmezdi de, havucun erkekliği arttırdığını işitmişti. Havuç rendelenecek, petekli balla karıştırılacak, sabahları...

— Ne düşündün?

Adam kendine geldi.

— Bu işin günahını mı düşünüyorsun?

— Ne günahı beyim?

— Ücretini mi demek istedim.

— Evet.

Doktor adamı tekrar gözden geçirdi. Yakası yağ bağlamış ceketi, ütüsüz pantalonu, üstüste yama vurulmaktan çift kösele halini almış, boyasız iskarpinleri... İki yüz liradan kapı açsa ürkebilirdi. Peki ama, zengin karılara bu işi üç beş yüz liraya yapanlar... Onlar da aynı şeyi yaptıkları halde... Onlardan nesi eksikti? Aynı tahsil, aynı hüner, aynı zekâ.

— Fiyatlar pahalılaştı maalesef, diye başladı. Hükûmetin bu işi nasıl sıkı tutmaya başladığını biliyorsun. Gazete okuyorsan, mahkemelik olan meslekdaşlardan haberin vardır. Eskiden ucuza yapıyorduk, idare ediyordu. Otuz, kırk liraya çok yaptık. Ama şimdi öyle değil. Bir defa hükûmet işi sıkı tutuyor bir, ikincisi, para günden güne düşüyor, yahut ta emtia kıymetleniyor. Herşey ateş pahası. Yalnız kırk lira klinik alıyor. Beş lira narkos, kırk beş. Bir elli lira da bana kalsa en azdan yüz lira!

Ufak tefek adamın gözleri karardı.

— ... seni karımın teyzesi gönderdi diye böyle. Yoksa... Beyoğlundakiler aynı işi birkaç yüz liraya yapıyor.

Adam doktoru duymuyordu. Bundan önce üç defa daha yaptırmıştı. Birincide otuz vermişti, ikincide kırk, üçüncüde elli. Bu sefer elli lira fazla istiyorlardı. Ah eski doktorlar... Eczahanedeki kadın: «Eski iktidar zamanında herşey bunun gibiydi!» demişti. «O zaman dört yaş daha gençtik. Şimdi? Şimdi dört yaş ihtiyarladık. Sebep hep bu iktidar.»

Hastanın yüzlüğü çok bulduğunu sanan doktor:

— Eski iktidar zamanında altın otuz altı liraydı, diye perkiştirdi. Şimdi elli altı lira. Herşey buna keza. Hangi partidensin?

Adam birden kavrıyamadı.

Doktor tekrar sordu:

— Hangi partidensin diyorum.

— Hiçbir partiden.

— Olur mu öyle şey? Hiç olmazsa oy verirken fikrin olmalı. Eski iktidar zamanında altın otuz altı liraydı, şimdi?

— .........?

— Altının şimdi kaç lira olduğunu bilmiyor musun?

— Farkında değilim doktor bey.

— Elli altı lira be!

— Farkında değilim, ayıp değil ya.

— Ayıp. Ne demek ayıp değil ya? Altının günlük hayatımızla yakın ilgisinden haberdar değil misin?

— Yooo...

— Olman lâzım, olmamak suçtur. Hiç olmazsa mânevî suç. Yoksa böyle şeyler vız mı gelir?

— Bir parça ikram edemez misiniz?

— Ben nerdeyim, ağam nerde... Niçin ikram edeyim? Ha? Aynı şeyi apartımandakiler iki yüz elli, üç yüz, dört yüze yapıyorlar. Onlar da Tıp Fakültesi mezunu, ben de. Onların bildiğini ben de bilirim. Bütün farkımız, benim bu kör semtte muayenehane açmış olmamdan ibaret. Neyse, son söz: doksan lirayı alırım!

Adam içini çekti. Bir ara, kürtaja mürtaja boş verip, keçenin dört ucunu bırakmayı düşündüyse de, uygun bulmadı. Bir defa, yeni bir boğaz çıkıyordu başına. Sonra, akşam üzerleri eşi dostuyla tavla, yahut pişpirik oynamaya çıktığı kahve safalarına hasret kalacaktı. Evvelki çocukların dan ağzı yanmıştı. Çocuk bezi yıkamıyordu ama, bitmez tükenmez sancılar içinde vızırdayıp duran çocuğun salıncağını sallamak, kaldırıp gezdirmek gerekecekti. Hele tatlı gece uykuları! Bir başladı mı, susturabilirsen sustur.

Ânî bir kararla:

— Peki, dedi.

— Yarın, yahut öbür gün saat tam birde beni bu adreste bul. Haa, âdettir. Bir miktar kaparo ver ki...

Adam doktorun uzattığı kart adresi aldı, iç cebindeki tahsilât parasından iki onluk çekip uzattı.

Parayı beyaz gömleğinin cebine sokan doktor:

— Yarın tam birde! diye tekrarladı.

Adam çıktı.

Hava günlük güneşlikti ama, ne diye tahsilât parasına el sürmüştü sanki? Acelesi neydi? Ne pis huyu vardı. Doktor, eczacı, avukat, hâkim, milletvekili falan filân karşısında ufalır, her söyledikleri kerametmiş gibi kabullenir, sonra da pişman olurdu.

Onlukları nasıl kapmıştı herif!

Caddeye çıktı.

Can sıkıntılı gıcırtılarla tramvaylar geçiyordu.

Birisine atladı.

Keşke karısiyle konuşup, ölçüp biçtikten sonra karar verseydi. Daha yetmiş lira denkleştirmesi lâzımdı. Nerden? Ayın yirmisiydi. Ay başına on gün. Yeni ayın beşinde de kira, elli lira. Demek ki ev kirasına, on burdan, beş te ordan, on beş gün vardı. On beş gün sonra da elli lira kirayı denkleştirmek icab ediyordu. Doksan, elli daha yüz kırk. Karısının elbise taksitine de on, yüz elli. Eline geçen temiz, yüz altmış. On lira kalacaktı ki, bu hesaba bakkal, kasap, manav, sütçü dahil değildi.

— Bilet!

Çıkardı, uzattı, bileti aldı, cebine koydu.

Borç bulmalıydı. Nerden? Yakın dostlarını aklından geçirdi. Birden bir gazeteci arkadaşını hatırladı. Sahi ondan yirmi lira da alacağı vardı. Nasıl olmuştu da unutmuştu? Şaştı. Sırtından sanki dağ devrildi. Öyle ya, evvelki ay gene böyle, doktora verdiği kaparo gibi, gazeteci arkadaşına çıkarmış yirmi lira borç vermişti

(Devamı var)

TAŞ DEVRİNDE :

Kadın — Bukadar güzel, konforlu bir mağaranın sahipsiz olduğunu zannetmiyorum. (Mıstık)

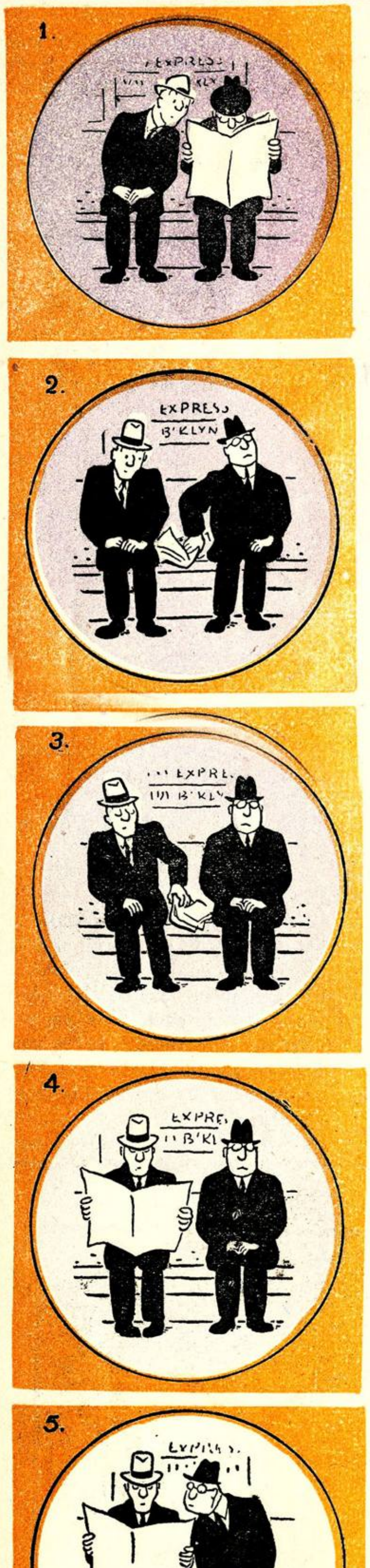

Hırsız — Karınızı alıyorum; karşılık olarak cüzdanınızı da alıyorum!..

(Bedri Koraman)

— Takip ediliyoruz Co!..

(Oğuz Aral)

— Ağabey annem soruyor, demin sen beni dövdün mü?

(Mustafa Eremektar)

YAZISIZ

(Fikret Özelçi)

YAZISIZ

(Attilâ)

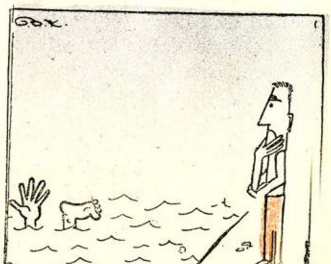

YAZISIZ

(Bayram Küçük)

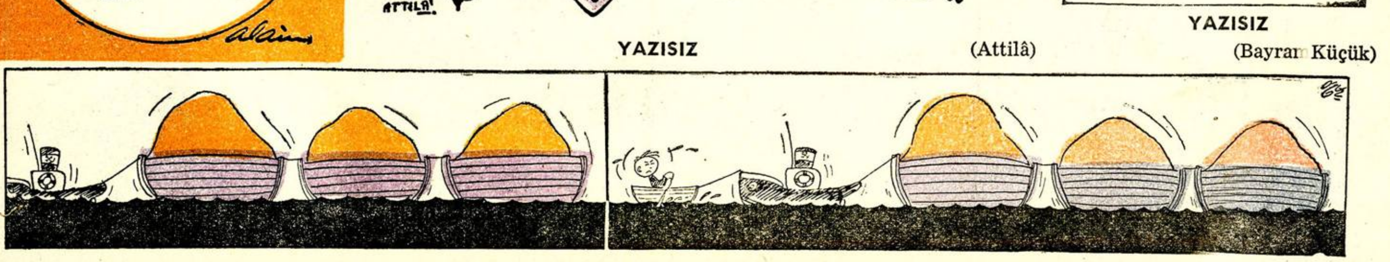

YAZISIZ

(Oğuz Aral)

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ OKUMA ZEVKİNİZİN HİZMETİNDEDİR
Sayıları 26'yı bulan Am
Kitapları kıym bulan Amerikan tarzı Çağlayan Cep
teşk ları kıymetli olduğu kadar sevimli bir seri
teşkil etmektedir. Bu kitaplar sizin de kütüphanenizi
süslüyor mu?
15 Eylülde
DERİNİ YÜZECEĞİM
Tiryakisi olduğunuz MAYK HAMMER'den yeni bir heyecan ziyafeti!
İlerde birçok başka neşriyat sahalarında da bu kalite işaretini göreceksiniz.

*Falcı – Terbiyesiz!..*